

Anmeldelse: Steff Ejlertsen: "Børnehjemsdreng 1951-1961":

Der findes godhed uden beregning

Steff Ejlertsen har fået afvist sin bog om sine ti år på børnehjem hos seks forlag, inden den blev antaget – bl.a. med den begrundelse, at den ikke indeholdt skildringer af misbrug, vold eller ydmygelse. En bog, der handler om lykkelige barndomsår på et børnehjem, hvor de voksne anstrengte sig for at give børnene en god og kærlig opvækst – uden bagtanke – står i et stærkt modsætningsforhold til den mistillidskultur, som dominerer journalistikken og medierne, som ofte ser sin opgave i at afsløre nederdrægtige motiver bag den pæne facade og slibrige motiver bag tilsyneladende omsorg. Et menneskesyn, som kun kan avle krav om yderligere kontrol og mistillid til hinanden.

Steff Ejlertsens egen livshistorie siger noget andet. Han kom til verden i 1944 som "tyskerunge" med en dansk kvinde som mor og en tysk marinesoldat som far. Da hun vendte hjem fra Tyskland, efter at hendes mand var omkommet i en ubåd i slutningen af krigen, slog hendes far hånden af hende. Årene derefter boede den lille familie under fattige kår i en husvildebarak. Syv år efter var moderen alvorligt syg og sengeliggende, men rejste sig et par dage før jul fra sengen og begyndte at sælge ud af deres ting, så der næsten ikke var noget tilbage. De fik en fin juleaften med gaver, juletræ og dejlig julemad. Anden juledag døde moderen. Og Steff og hans lillebror Herman kom på Børnehjemmet Kildebjerget mellem Vejle og Juelsminde. Her skulle Steff bo i de næste 10 år – 10 lykkelige år uden overlast og mishandling, men tværtimod med mange omsorgsfulde voksne, som bliver som fyrtårne for

børnene. En folkeskolelærer fra deres skole i København fulgte dem hele barndommen igennem og sendte dem pakker til fødselsdage, jul, påske og fastelavn, og forstanderen og hans kone gav de 20 børn en tryk og kærlig opvækst, ligesom lokalbefolkningen tog venligt imod børnehjemsbørnene, som gik i skole sammen med deres egne unger.

Børnehjemsdreng 1951-1961 er en fornøjelig læsning, ind imellem morsom og med en masse pudsige og rørende episoder. Ud over at være en personlig beretning fra en svunden tid, så er fortællingens storhed, at den vedholdende insisterer på et menneskesyn, der er præget af tillid, kærlighed og venskab som en grundlæggende egenskab hos mennesker. Menneskene vil det grundlæggende godt, siger Ejlertsen mellem linierne. Hvis omstændighederne er til det, vil menneskene hinanden det godt, de er ikke egoistiske, forløjede og beregnende.

Ejlertsen sætter med sin lille bog fokus på noget, som alt for ofte bliver negligeret i medierne og i den politiske offentlighed: at det ikke er love, regler og udefra styring, som bærer civilisationen. Det der får tilværelsen til at hænge sammen er tværtimod mange stilfærdige menneskers vedholdende indsats. Ejlertsens bog er en hyldest til den indsats for menneskelighed og omsorg, som har skabt hans eget fundament i tilværelsen, men som ikke er hans historie alene, men fælles for mange.

Ejlertsen blev siden lærer og sidst mangeårig fri- og efterskoleforstander (på Faarevejle Fri- og Efterskole), hvor ringen blev sluttet – og han så fik sit eget "børnehjem". De menne-

skelige erfaringer og værdier, han fik med fra Kildebjerget rummer vel den dybeste vision bag alle frie skoler: at godhed og tillid uden bagtanke er en mulighed i verden.

Børnehjemsdreng 1951-1961 er en vidunderlig historie, som enkelt og klart holder læseren for øje, hvad det hele i virkeligheden handler om. Den egner sig fortræffeligt til at blive læst i juledagene.

Claudi Clausen

Steff Ejlertsen: Børnehjemsdreng 1951-1961.
Mellemsgaard, 2010, kr.: 189,-.
(kan købes i boghandelen eller på mellemsgaard.dk. – eller også kan man vinde den ved at løse opgaven i dette nummer af Fri-skolebladet (se s. 11)